

tema sedasama nõbu „tolu Matsi“ järele-
jäänud 300 rubla wargaks peab tähendamo.

Selle üle wihastas ennast põhjani õige, needis
ja laimas seda tãdi. Ei olnud keegi nende
seas, kes mitte teisa ei sõimanud, ehk kaht-
likuks ei teinud; mitte silma pilku ei lãinud
mõõda, siis oleks üleühtsine kãsisõda karta
olnud.

Üksteistkümmnes tund tuli, leinarong hakkas
liikuma, aga keegi sugulastest, pããle „Lupak“,
ei lãinud „tolu Matsi“ surnukeha saatma,
waid tundsid endit jõuetumaks, seda kartliku
kãiku kuni matuse aiale ette wõtta.

Wihastatud ja higinõutud tõttasid kõik
kõrtsi, kus „tolu Matsi“ pahanduse pããle
hãsti jootud, ja tema pãranduse üle sõima-
tud sai.

Mõne pããwa pãrast saimad kuus auu-
riisumise ja laimamise kaebtust kohaliku kohtu
ette wiitud, „tolu Matsi“ pãranduse pãrast.

Muid olivad, üks sugulane teise kõige ki-
bedam waenlane.

„Susi“ perenaene laskis omale ühe üle-
ilma kuulsa advokadi tulla.

Tuhat rubla tahtis ta wãlja anda, kui
kohtu ees wõiks tõeks teha, et „Lupak“
„tolu Matsi“ kepi oli katki murdnud.

Ja kui siis teda sunnitud saab, need
mitmesugused saead wendadele, õdedele, nõ-
budele ja tãditele wãljamaksa. Siiski ei
saa mitte nii tuliselt sõõtud kui keetud! Seda
pidi ka „susi“ perenaene oma meelehaiguses
tunda saama!

See kawal advokad linnas tõmbas ras-
kesti laimatud „susi“ perenaese kãest raha
siise ja lubas kõik, mis temal wõimalik
teha.

Mõneks ajaks rõõmuistas „Lupak“ ennast
kõige oma pãrantud waranduse üle!

Tema juures oli jãlle see piibli sõna tõeks
lãinud:

„Kes iseennast ülendab, seda Jumal alan-
dab, ja iseennast alandab seda Jumal ülen-
dab.“
